

چه پکی شیعری هاو چه رخی فارسی

له فارسییه وه: کهریم حیکمه تی
(بوکان)

ئهی خودایه

بیژهن جه لالی

ئهی خودایه کاتئ دهرۆی
شهو دهرسکی و
دلی منیش
که لا- که لا
هه لدهرۆی و
هیچکه و بی هیوا دهم
به وینهی ئهس په له زهوییهی
که شنیهک رهوی تی ناکا و
بارانهیک راینامووسی و
گولیکی تیدا نارۆی و
ئهستیریهک،
له سهری نادرهوشینه وه
تو دهرۆی و
منیش، ته نیا دهمینمه وه
تو دهرۆی و
منیش،
له داخمدا
دهم به توژ

سهرچاوه: کتاب شعر و زندگی، بیست شاعر نوپرداز، میترا
افشار، انتشارات سرایش، چاپ اول- ۱۳۷۸.

گۆرانی هاوسه فه ران

شاملو

له سهس دووریان
قه لایهک بوو
خشتی له تریفه و
یهک له بهرد
له سهس دووریان
قه لایهک بوو

خشتی له شادی و
 خشتی شهر
 له سهر دووریان
 قه لایهک بوو
 دوو خشت روڼدک
 دوو پیکه نین
 له سهر دووریان
 قه لایهک بوو
 سځ، چهقل و
 خشتیکیشی له بالنده.

به دوا قه تار
 تا دوا ویزگه
 هه تاکو تو!
 په رنگی سوور،
 به هور مکاندا دهیژیم
 به لکو که زووتر بییهوه.

سه چاوه: کتاب شاعران معاصر، گردآوری سید علی صالحی، چاپخانه هدیه، ۱۳۷۶.

سه چاوه: کتاب ترانه های کوچک غربت، احمد شاملو، چاپ سوم، انتشارات زمانه ۱۳۷۹.

مه تیج

عیمران سه لاهی

ته نیا مرو

م. نازاد

ناگونجی ناسمان،
 له چوار چیوهی په نجره ددا
 زهریا،
 له حوزدا و
 دارستانیش،
 له نیوان په رژی نی باخا
 باد میه کی کون
 کوپه یی شهراب دمشکینیت و
 به لیوار مکانی جیهاندا،
 هه لدمچن
 هینده بی سنووری،
 په سنده کان بهر سکت دمکن.

ته نیا مرو نیبه دمگری:
 من به چاوی گریانوه
 بالنده و
 که لا و باو بارانم دیوه
 ته نیا مرو نیبه دمچری:
 نه من سروو دم له بهرد و
 ناوازم له گیا بیستووه
 من بیستوومه
 سروودیک
 له باو له که لا
 هه مرو سروود ناچری
 نهوین، هه برو مرو نیبه:
 زهریا و باران
 خور و کیلکه
 هه هموو
 نهویندارانن
 ته نیا مرو نیبه...
 هه مروی ته نیایی بهرزه:
 مروی مهرکه زنی
 بییری نه مانی ویرانکر

باغ

کاتی هوره گرمه و باران
 باغیک،
 دهرکه که ی به روومدا هه لگرت
 به سووره سئوکیکشوه
 پندمکنی
 گوتم باغیک،
 له توفاندا
 بهم جوړه بی پیشکه شیه که ی
 له نارامیدا چلونه؟
 موخاین
 دهرکه ی باغه که گاله بوو
 نهو دمه یی،
 هوره گرمه و
 باران بران.

سه چاوه: شعر و زندگی بیست شاعر نوپرداز، میترا افشار، انتشارات سرایش، چاپ اول- ۱۳۷۸.

ناوا بوون

شه هین حه نانه

سه چاوه: کتاب شاعران معاصر، گردآوری سید علی صالحی، انتشارات هدیه، ۱۳۷۶.

له نیوار میه کدا
 وتت که دنییهوه